

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) ve věci

žalobkyně: **N.K.** , v České republice bytem ...
                                      zastoupena Mgr. S.Z., obecným zmocněncem, bytem ...

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
                                      Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-138403-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-138403-4/SO-2017 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4.600 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. S.Z., obecného zmocněnce.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-138403-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-1693-7/ZR-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a bylo uloženo žalobkyni vycestovat z území ČR ve lhůtě 30 dnů.

II.

Žaloba

2. Úvodem žaloby žalobkyně obsáhle shrnula dosavadní průběh správního řízení. Dále uvedla, že je nezbytné poukázat na zcela neobvyklý až podezřelý postup orgánů veřejné moci v dané věci. Celá kauza začala tím, že byl kontaktován výše označený zmocněnec žalobkyně ve věci výsledku, který se měl týkat výše zmíněného osvědčení Střední a jazykové školy v Kolíně. Zmocněnec byl kontaktován paní K. z Policie České republiky - Služba cizinecké policie Sokolov. Zmocněnec policii sdělil, že žalobkyně je momentálně na Ukrajině a v termínu sděleném policií se nemůže dostavit, neboť se stará o nemocnou dceru. Zdravotní dokumentace potvrzující omluvu žalobkyně byla následně zmocněncem předložena v rámci správního řízení. Paní K. ze Služby cizinecké policie se však s takovým vysvětlením nespokojila a zmocněnci sdělila, že v případě nedostavení se žalobkyně k výsledku předá celou věc Odboru azylové a migrační politiky za účelem zrušení trvalého pobytu. Ve výše uvedeném postupu sledává žalobkyně flagrantní porušení procesních norem, které zjevně přesahuje pravomoci orgánů veřejné moci stanovené v příslušných právních předpisech a vykazuje známky zneužití pravomocí hraničící s trestním činem. Postup orgánů činných v trestním řízení a rovněž správních orgánů v rámci opatrování důkazů a zejména v rámci výsledků osob, ať už podezřelých nebo svědků, je podrobně stanoven v příslušných procesních předpisech, tj. zejména v § 158 odst. 7 a § 66 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, a v § 59, § 60 a § 62 zákona č. 500/2004 sb., Správní řád. Předmětná ustanovení shodně uvádí, že orgány činné v trestním řízení a shodně tak i správní orgány mohou svědka předvolat, v případě neostavení se ji nechat předvést a případně také udělit pořádkovou pokutu. Nikde se však neuvádí, že orgán činný v trestním řízení nebo správní orgán může předvolávané osobě, i přes řádné zdůvodnění nemožnosti dostavit se k výsledku ve stanoveném termínu, de facto vyhrožovat tím, že předá spis jinému orgánu, který mu následně zruší povolení k pobytu. Žalobkyně má za to, že takovým postupem došlo ke zcela jednoznačnému porušení § 2 odst. 2 SŘ, které zakotvuje zásadu tzv. enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, když stanoví: „správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.“ Zásada enumerativnosti veřejnoprávních, resp. státních pretenzí je zakotvena i ve velkém množství rozhodnutí

vyšších soudů, např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 31/2005 - 57, který v souvislosti s touto zásadou přímo odkazuje na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V daném případě dle pevného přesvědčení pochybila jak Služba cizinecké policie Sokolov, která celou věc, ještě ve stádiu prověřování, předala správnímu orgánu jako jakousi pomstu za to, že se žalobkyně nedostavila k výsledku, byť to řádně odůvodnila. A dále pochybil taktéž správní orgán I. stupně, který takové sdělení ze strany Služby cizinecké policie Sokolov považoval za kvalifikovaný podnět k zahájení řízení a ihned začal konat. V této souvislosti lze podotknout na to, že prvoinstanční orgán v rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ze dne 6. 10. 2017 nijak podrobně nerozvádí, o jaký podnět se jednalo a za jakých okolností jej získal, když uvádí toliko „na základě obdrženého podnětu.“ Žalobkyně má za to, že to může svědčit o nezákonnosti postupu prvoinstančního orgánu, který řízení zahájil na základě podnětu zaslaného Službou cizinecké policie Sokolov. Přinejmenším zde bylo porušeno § 68 odst. 3 SŘ, dle kterého musí správní orgán v odůvodnění rozhodnutí popsat důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a také podklady pro jeho vydání. Když podnět k zahájení řízení je nepochybně jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí. Pro odstranění pochybností žalobkyně výslovně uvádí, že nikterak nezpochybňuje právo a povinnost správních orgánů i dodatečně zjišťovat, zda byly splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu. Ostatně, při opačném výkladu by § 77 odst. 1 písm. b) ZPC postrádal smysl. Žalobkyně však má za to, že získávání a posuzování podnětu k zahájení takového řízení a následné zahájení řízení se řídí právními předpisy stejně tak, jako každý jiný úkon úřední osoby. V daném případě Služba cizinecké policie měla v úmyslu vyslechnout žalobkyni zřejmě v souvislosti s podezřením o původu osvědčení o vykonání zkoušky, avšak aniž by vyčkala samotného výsledku žalobkyně a podnikla zákonem stanovené úkony k jeho realizaci (např. předvedení, písemná výzva k dostavení se k výsledku) nejdříve pohrozila zmocněnci žalobkyně předáním celé věci Odboru azylové a migrační politiky, a následně tak i učinila. V této souvislosti má žalobkyně za to, že je přinejmenším nutné zjistit okolností, za kterých došlo k předání podnětu k zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu správnímu orgánu stupně, a to zejména výsledkem výše zmíněné paní Kovařikové ze Služby cizinecké policie Sokolov a dále výsledkem příslušného pracovníka správního orgánu I. stupně, tj. paní Mgr. P.N., ředitelky odboru, případně paní Mgr. M. P., vedoucí oddělení.

3. Ve vztahu k osvědčení o vykonání zkoušky je nutno podotknout, že neohledě na jakákoliv vyjádření Střední a jazykové školy a zaslané podklady, pravost tohoto Osvědčení nebyla nikdy nikým zpochybněna, a to ani samotnou školou, ani prvoinstančním orgánem, který v rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na str. 3 ve druhém odstavci výslovně uvádí, že osvědčení není padělané a podpis na něm odpovídá podpisu ředitele školy. Stejněho ředitele, který následně ve svém dopise sdělil, že žalobkyně zkoušku údajně nesložila. Neohledě na jakákoliv následná vyjádření ředitele nebo kohokoliv jiného je však podstatným ten fakt, že jediným potvrzením o znalosti českého jazyka jako podmínky pro získání povolení k trvalému pobytu v souladu s příslušnými ustanoveními ZPC je předmětné Osvědčení, které žalobkyně řádně doložila. Skutečnost, že nyní ředitel školy tvrdí, že žalobkyně zkoušku nesložila, sice není zcela irrelevantní a tato okolnost by se měla řádně prošetřit, avšak nemůže být důvodem pro zrušení pobytu žalobkyně bez dalšího. Tvzení ředitele školy mohlo být vyvoláno čímkoliv, např. strachem z probíhajícího řízení u Služby cizinecké policie, popř. jiných orgánů. Nemůže však mít za důsledek bez dalšího odebrání povolení k trvalému pobytu rodině, která v České republice žije již po dobu 10 let. Zcela nepochopitelným je pak tvrzení správního orgánu I. stupně na str. 3 v předposledním odstavci rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, kde se uvádí,

že to, jakým způsobem a kdo žalobkyni toto osvědčení předal, řeší Policie ČR a pro účely tohoto řízení je irelevantní. Žalobkyně se pozastavuje nad tímto výrokem správního orgánu I. stupně, které postrádá jakoukoliv logiku, a táže se, jak může být tato otázka irelevantní, když zde proti sobě stojí jednak platné a pravé Osvědčení o vykonání zkoušky a na straně druhé sdělení ředitele, že taková zkouška vykonána nebyla? Naopak bylo pro případné odebrání povolení k trvalému pobytu žalobkyně nezbytně nutné zjistit, kdo a jakým způsobem žalobkyni Osvědčení předal a zda je tedy pravdivé tvrzení ředitele školy, že žalobkyně zkoušku nevykonala. Ostatně, i tvrzení ředitele o nevykonání zkoušky žalobkyní může být nepravdivé, stejně jako jakékoliv jiné tvrzení jakékoliv jiné osoby, což však správní orgán I. stupně nebere ani v potaz. A stejně tak, jako správní orgán I. stupně, pak pochybila i žalovaná, když prvoinstanční rozhodnutí potvrdila a ztotožnila se s jeho závěry. Žalobkyně i nadále trvá na tom, že pro případné odebrání povolení k trvalému pobytu bylo nutné alespoň vyčkat řízení probíhajícího u Policie ČR a i nyní, v rámci tohoto soudního řízení, má za to, že tato otázka může mít povahu předběžné otázky a navrhuje, aby v rámci tohoto řízení byly provedeny důkazy zjištěním výsledku předmětného řízení probíhajícího u Policie ČR. Nutno říci, že dle informací žalobkyně se spousta obdobných případů, které jsou řešeny u Policie ČR, ani nebyly projednány u Odboru azylové a migrační politiky, když případ žalobkyně byl správním orgánem I. stupně projednán pouze v důsledku toho, že se nemohla dostavit na výsledky v termínu stanoveném Službou cizinecké policie. Z toho tedy plyne podezření, že posuzování oprávněnosti získání povolení k trvalému pobytu se děje buď náhodně, anebo jsou z nějakého důvodu projednávány pouze některé případy. Dále, správní orgán I. stupně na str. 4 rozhodnutí o zrušení povolení k TP argumentuje tím, že „mu z jeho správní činnosti známo, že v totožné situaci je řada dalších cizinců, kteří absolvovali zkoušku z českého jazyka na SPSS Kolín a část z nich při podání vysvětlení na Policii ČR do protokolu přiznala, že od blíže neztotožněných osob si tato osvědčení ve škole opatřili i přesto, že zkoušku nesložili s úspěchem.“ Žalobkyně však k těmto řízením a příslušným spisům nemá přístup a nemůže tak posoudit pravdivost tvrzení správního orgánu I. stupně. V takovém případě je přinejmenším vhodné, prověřit pravdivost tvrzení správního orgánu I. stupně a zejména také zjistit, kolik podobných případů prověřovala Policie ČR, Odbor cizinecké policie a kolik Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, a zda i v těchto případech došlo k odebrání povolení k trvalému pobytu. Toto zjištění je nezbytné i k posouzení, zda správní orgán postupuje v souladu s § 2 odst. 4 SŘ a v skutkově shodných případech rozhoduje bez nedůvodných rozdílů, tj. zda i v těchto případech přikročil k odebrání povolení k trvalému pobytu. Dle názoru žalobkyně zde totiž správní orgán uplatňuje zásadu kolektivní viny, což v právním státě nelze akceptovat. Žalovaná v napadeném rozhodnutí mj. uvádí následující: „Komise považuje tyto skutečnosti za jasný a nepochybný důkaz toho, že odvolatelkou doložené osvědčení o vykonání jazykové zkoušky není pravou veřejnou listinou, nepotvrzuje prohlášení jazykové školy a nepotvrzuje ani pravost toho, co je v ní osvědčeno“ - str. 4. „Odvolatelčina námitka o řádném a úspěšném vykonání zkoušky je za dané situace nepřesvědčivá, přičemž nepředložila na podporu svých tvrzení žádný důkaz.“ - str. 4. Avšak, jak uvedla sama žalovaná (str. 3 napadeného rozhodnutí) s odkazem na § 53 odst. 3 SŘ, Osvědčení lze považovat za veřejnou listinu a skutečnosti v ní uvedené je nutno považovat za pravdivé. Obdobně je pojem veřejné listiny vyložen v § 567 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Důkaz opaku se sice dle platné judikatury připouští, avšak dle názoru žalobkyně takovým důkazem nemůže být tvrzení ředitele, když zároveň nikdo nepochybnuje, že podpis ředitele na předmětné veřejné listině je pravý. Žalobkyně nemůže pochopit, z

jakého důvodu správní orgán I. stupně a rovněž žalovaná na straně jedné na základě pouhého vyjádření ředitele školy učinili závěr, že Osvědčení není pravou veřejnou listinou, avšak zároveň odmítli podniknout jakákoliv další opatření pro jednoznačné zjištění této skutečnosti, resp. odmítli rovněž vyčkat výsledků šetření Policie ČR, když toto šetření, které přímo a bezprostředně s touto věcí souvisí, považují za irrelevantní. Postup obou správních orgánů zde vyvolává velmi důvodné podezření, že v případě žalobkyně nepostupují nestranně, jak jim ukládá § 7 SŘ, neboť z nějakého důvodu odmítají učinit kroky k zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 SŘ. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na § 50 odst. 3 SŘ, které stanoví, že v řízení, v němž má být uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Avšak ani jeden správní orgán nepostupoval v souladu s tímto ustanovením. Žalobkyně má za to, že takovým postupem správního orgánu I. stupně a žalované byla žalobkyně zkrácena na svých právech ve smyslu § 65 SŘS, když takový postup mohl mít za důsledek nezákonné rozhodnutí ve věci, neboť z výše popsaného vyplývá, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně i před žalovanou došlo k četným porušením procesních předpisů SŘ, ve věci žalobkyně nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí žalované nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu, a konečně, žalovaná překročila zákonem stanovené meze správního uvážení.

4. Žalobkyně si k Osvědčení rovněž dovoluje podotknout, že by na něj bylo rovněž možné pohlížet jako na správní akt, který je v odborné literatuře definován jako „jednostranný správní úkon (rozhodnutí), kterým vykonavatel veřejné správy v konkrétním případě řeší právní poměry jmenovitě určených osobě.“ V takovém případě by pro případné zneplatnění předmětného Osvědčení bylo nutné, aby škola vydala formální rozhodnutí, bez kterého by bylo nutné na Osvědčení nahlížet jako na platné bez ohledu na jakékoliv důkazy nebo tvrzení. Žalobkyně žádá nadepsaný soud, aby zvážil, zda se v případě Osvědčení nejedná o správní akt. Žalobkyně několikrát upozorňovala na podezřelé okolnosti daného případu týkající zejména podkladů zaslaných Střední a jazykovou školou. Z těchto podkladů je např. evidentní, že testy, které měla napsat žalobkyně a ostatní členové její rodiny, jsou zřejmě psány tužkou, což je jistě neobvyklý postup, když takový text lze kdykoliv smazat, upravit a může se postupem času vymazávat i sám, bez přičinění třetí osoby. Dále, při kontrole testu dcery V. žalobkyně zjistila, že splnila všechny předpoklady pro zkoušku, ale z nějakého důvodu nešla na ústní část. Žalobkyně se v této souvislosti táže, jak lze toto logicky vysvětlit, že ústní část zkoušky se koná v tentýž den jako ostatní zkoušky, tj. čtení a porozumění, a ihned po jejich úspěšném vykonání následuje ústní část? Největším překvapením pro žalobkyni však přišlo po nahlédnutí do některých textů, které měly být jí údajně napsány. Jednak jsou všechny testy žalobkyně, její dcery a manželka psány doslova identickým stylem písma. Texty, pod kterými je podepsána žalobkyně, rozhodně nejsou psány její rukou. Pro srovnání lze nahlédnout do písemné úlohy č. 2 údajně psané žalobkyní a její dcerou. Z předložených listin vyplývá, že styly písma jsou téměř identické. Jako vzorek lze použít slovo „tento“, které je použito v obou listinách a ze kterého je zřejmé, že text psala jedna stejná osoba. Z tohoto je patrné, že se nejedná o testy psané žalobkyní. Proč tomu tak je a kde jsou pravé podklady, žalobkyně soudu nemůže sdělit, neboť to sama neví a vědět nemůže, protože nebylo možné si během testu pořizovat kopie. Stejně tak není žalobkyni známo, proč škola správnímu orgánu I. stupně zasílá podklady, které nejsou pravé. Může to být z důvodu, že Střední a jazyková škola původní podklady ztratila, nebo je to jakási svérázná reakce na

skutečnost, že je škola účastníkem šetření Policie ČR v jiných kauzách a rozhodla se chránit tímto způsobem atd. V každém případě je v daném případě zřejmé, že jsou přinejmenším pochybnosti o tvrzení ředitele školy a o původu zaslaných podkladů. Za takových okolností měl správní orgán I. stupně tuto věc dále šetřit a pokusit se tyto pochybnosti objasnit, alespoň výsledkem dotčených osob. Místo toho však správní orgán I. stupně učinil „jednoznačný“ závěr o tom, že žalobkyně zkoušky nesložila a osvědčením se prokazovat nemohla, byť ani správní orgán I. stupně ani ředitel pravost tohoto osvědčení a podpis na něm nezpochybňují. Celá situace je dle názoru žalobkyně absurdní a není vůbec jasné, jak se na pravé listině vydané Střední a jazykovou školou mohl ocitnout podpis ředitele, který nepopírá, že je to jeho podpis, ale zároveň tvrdí, že listina neměla být vydána.

5. Žalobkyně rovněž navrhovala provedení znaleckého zkoumání písma v testech, za účelem zjištění, zda to je její písmo. Na to však správní orgán ve svém rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu uvedl, že mu není jasné, „jak by se měl dělat znalecký posudek na zaškrtnutá políčka v tabulce s odpověďmi. Jediný psaný text je ten, co do protokolu vepsala sama cizinka.“ (str. 3 rozhodnutí). Z výše zmíněných a písemných úloh však vyplývá, že protokol nebyl jediným podkladem, na kterém se nachází text žalobkyně, resp. údajný text žalobkyně. Co to tedy znamená? Správní orgán I. stupně ani neproověřil všechny podklady, na jejich základě vydal rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu? Anebo je všechny proověřil a úmyslně zamlčuje existenci důkazů, které zpochybňují jeho prvotně učiněný závěr? Za daných okolností považuje žalobkyně takový postup správního orgánu I. stupně, a tedy i postup žalované, která prvoinstanční rozhodnutí schválila, za otevřenou libovůli správních orgánů, hraničící téměř s nicotností předmětných rozhodnutí, a porušení příslušných procesních ustanovení upravujících postup správních orgánů, zejména § 2 odst. 1 SŘ, když oba správní orgány nepostupují v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy, s § 2 odst. 2 ve spojení s § 50 odst. 3 SŘ, když uplatňují svou pravomoc zcela v rozporu s účelem stanoveným v zákoně, neboť rozhodly o zrušení povolení k trvalému pobytu aniž by pro to byly důvody, resp. aniž by zjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící jak v neprospěch, tak i ve prospěch žalobkyně, a naopak zneužil svou pravomoc tím, že rozhodly o odebrání povolení k pobytu za současného ignorování řady důkazů a okolností, které minimálně vyvolávají pochybnost o správnosti takového rozhodnutí. Dále došlo k porušení § 2 odst. 3 SŘ, když správní orgán I. stupně a žalovaná nešetřily práva žalobkyně nabytá v dobré víře a neoprávněně zasáhly do těchto práv, když žalobkyně řadu let pobývá na území České republiky na základě platně vydaného povolení k pobytu prvotní pochybnosti ve věci, tj. vyjádření školy, správní orgán I. stupně automaticky vyložil k tíži žalobkyně, aniž by danou věc řádně přezkoumal a zjistil stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, jak ukládá § 3 SŘ. Správní orgán I. stupně a žalovaná také zjevně nepostupují nestranně ve smyslu § 7 SŘ. Žalobkyně má za to, že svým postupem správní orgán I. stupně a žalovaná naplnily hned několik důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí a rovněž prvoinstančního rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, a to jednak vydáním nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 SŘS a zároveň v souvislosti s tím, že napadená rozhodnutí jsou s ohledem na výše uvedené nepřezkoumatelná, neboť odůvodnění rozhodnutí je zcela nedostatečné a místy také neodpovídá shromážděným důkazům a zjištěným okolnostem, mj. je taktéž nesrozumitelné tvrzení správního orgánu I. stupně, že neví, jak má provádět znalecký posudek na zaškrtnutá políčka, když zjevně jsou v materiálech testů i psané texty, které údajně napsala žalobkyně. Z toho také vyplývá, že skutkový stav, který vzala žalovaná a správní orgán I. stupně za základ napadeného rozhodnutí a prvoinstančního rozhodnutí, je

v rozporu se spisovým materiálem a tvrzení správních orgánů v nich nemají oporu, zároveň pak došlo k porušení procesních ustanovení o řízení před správním orgánem, konkrétně správního řádu, která žalobkyně popsala výše. Žalobkyně také z důvodu opatrnosti opakuje, že stále trvá na provedení znaleckého zkoumání textů obsažených v podkladech zaslaných Střední a jazykové školy, které patří údajně jí, a to pro účely zjištění, zda se skutečně jedná o její písmo.

6. Žalobkyně dále uvádí některá další tvrzení správních orgánů, která vypovídají o pochybeních při rozhodování v její věci. V prvoinstančním rozhodnutí správní orgán na str. 4 uvádí, že k vyjádření cizinky správní orgán dodává, že posoudit jazykovou znalost cizince může jen zkušební komise a v této souvislosti odkázala na NSS Brno 9As 1/2009-153, ze dne 17. 12. 2009. Zde je nutno v první řadě uvést, že uvedený odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zcela nepřipadný, neboť v případě žalobkyně se neřeší, zda je hodnocení zkušební komise správné nebo spravedlivé. Naopak zde jsou pochybnosti o tom, zda podklady dodatečně zaslané školou jsou pravé, když proti těmto podkladům stojí nikým nezpochybněné Osvědčení. Otázkou zde tedy není zjištění, zda hodnocení zkoušky vyplývající ze zaslaných podkladů je věcně správné, ale zda se vůbec jedná o hodnocení zkoušky. Dále, na výše uvedené tvrzení správního orgánu o tom, že znalost zkoušky posuzuje pouze komise, žalobkyně na to uvádí, že podle § 70 odst. 2 písm. h) ZPC musí žadatel o povolení k trvalému pobytu doložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka, když tímto dokladem je právě doložené Osvědčení, jehož pravost ani samotný správní orgán I. stupně a ředitel nezpochybnili. Žalobkyně tedy svoji povinnost splnila. A i kdyby byl argument správního orgánu I. stupně případný, pak je v daném případě nutné zjistit stanovisko účastníků předmětné komise, neboť zde jsou dva doklady, mezi kterými jsou rozpory, tj. Osvědčení a potvrzení o zkoušce (na který správní orgán zřejmě odkazuje). Ředitel školy však není zmíněnou komisí a i dle logiky tvrzení správního orgánu by pak bylo jediným správním řešením vyslechnout členy komise, která je dle názoru správního orgánu I. stupně jediným subjektem oprávněným k posouzení jazykových znalostí žalobkyně pro účely vydání povolení k TP. Co se týká rozsudku Nejvyššího správního soudu 9 Azs 218/2015 - 53, jak žalobkyně uvedla ve svém odvolání ze dne 20. 10. 2017, v tomto rozsudku se řešil případ zásadně odlišný od jejího případu. Jednalo se o stěžovatele, který fakticky od svých 6 let žije na Ukrajině, stejně tak jeho rodiče v České republice dlouhodobě nežili, neosvojil si český jazyk, povinnou školní docházku absolvoval na Ukrajině a pokračoval tam i ve studiu na střední škole. Proto Krajský soud v Českých Budějovicích v daném vyhodnotil, že přezkoumávaným správním rozhodnutím nemohlo být zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Avšak žalobkyně žije v České republice se svoji rodinou již po dobu 10 let a plně se integrovala do zdejší společnosti. Navíc, před příjezdem do ČR bydlela na Ukrajině v Luhansku, kde momentálně probíhá válečný konflikt. Byl jí zabaven veškerý majetek a není jí umožněn vstup na toto území z důvodu, že dnes je to Luhanská lidová republika. Ke dni podání této žádosti je sice občankou Ruské federace, ale v Rusku nemá žádný pobyt ani žádné rodinné a sociální zázemí. V České republice podniká, vlastní obchodní společnost Prestige LP, s.r.o. a žije tu po dlouhou dobu, aniž by porušovala právní předpisy České republiky, platí řádně daně, sociální a zdravotní pojištění, zaměstnává lidi a zrušením trvalého pobytu by musela vycestovat neznámo kam. Když na Ukrajině bývalé obyvatele Luhansku považují za separatisty a v Rusku žádný pobyt nemá. Dále nutno podotknout, že citace výše uvedeného rozsudku použitá správním orgánem I. stupně na str. 4 prvoinstančního rozhodnutí je zavádějící. Byl to totiž Krajský soud v Budějovicích, nikoliv Nejvyšší správní

soud, kdo v odůvodnění rozhodnutí uvedl: „v případě rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 ZPC zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. “ Nejvyšší správní soud na toto tvrzení pouze odkázal, byť z rozsudku vyplývá, že s ním NSS souhlasí. Správní orgán I. stupně však opomněl, že z následujícího textu odůvodnění předmětného rozsudku vyplývá, že bez ohledu na ust. § 77 odst. 1 ZPC musí správní orgán dbát na to, aby přijaté řešení (rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu) odpovídalo okolnostem daného případu dle § 2 odst. 4 SŘ, což v daném případě nesplnil ani správní orgán I. stupně ani žalovaná. Žalobkyně naopak má za to, že napadeným rozhodnutím, v případě jeho realizace, bude zasaženo do jejího rodinného a soukromého života a že by se takový zásah měl v daném případě posuzovat.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobkyně plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Žalobkyně setrvala na svých tvrzeních obsažených v žalobě, žalovaná se k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba je důvodná.
11. Soud shledal důvodnou námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu stran závěru správních orgánů, že žalobkyně nesložila úspěšně jazykovou zkoušku. Z dosavadního obsahu správního spisu vyplývá, že na jedné straně je tu Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu ze dne 27. srpna 2014, ev. č. CZ-2014-152 (dále jen „osvědčení“), z něhož je jednoznačně patrné, že žalobkyně příslušnou zkoušku úspěšně vykonala, na straně druhé správní spis obsahuje sdělení školy (která výše uvedené osvědčení vydala), podle něhož žalobkyně danou zkoušku nevykonala, a osvědčení jí vystaveno nebylo. Přílohou sdělení je evidenční list o průběhu jazykové zkoušky podepsaný členy zkušební komise a jejím předsedou, z něhož ve shodě se sdělením školy plyne, že zkouška úspěšně neproběhla, neboť žalobkyně nezískala dostatečný počet bodů nutný pro kvalifikaci do ústní části zkoušky. Proti sobě tedy stojí

dvě listiny – platné osvědčení vydané ředitelem školy v postavení správního orgánu a záznamový list o průběhu zkoušky vyhotovený členy zkušební komise, jejichž obsah je v jasném rozporu (což ostatně shledaly samy správní orgány), přičemž soud má za to, že pokud nedošlo k odstranění osvědčení například postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu, není v nyní probíhajícím řízení možné daný rozpor odstranit a přiklonit k jedné ze dvou skutkových verzí reality vyplývajících z jednotlivých listin, aniž by bylo vedeno k otázce průběhu a výsledku zkoušky další dokazování. Zároveň platí, že není v dispozici žalobkyně rozpor odstranit, neboť k objasnění skutkového stavu navrhl provést důkaz výsledkem ředitele školy a členů zkušební komise, což je bezpochyby důkazní návrh, který je způsobilý vyvrátit přetrvávající pochybnosti, žalobkyně tudíž splnila vše, co mohla učinit pro objasnění věci, a bylo na správních orgánech, aby buďto důkazní návrh žalobkyně provedly, případně aby provedly jiné důkazy, z nichž by bylo možné zjistit skutkový stav takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Jelikož správní orgány tímto způsobem nepostupovaly, další dokazování neprovedly, a bez dalšího se přiklonily k jedné ze dvou možných skutkových verzí reality, zatížily řízení procesní vadou. Daná procesní vada přitom odůvodňuje kasaci napadeného rozhodnutí, neboť se jedná pochybení, které má přímý vliv zákonnost vydaného rozhodnutí (na pozici strany) - ať už by z provedených důkazů vyplynula jakákoliv ze dvou možných alternativ, každá z nich by měla dopad na existenci pobytového oprávnění žalobkyně.

12. Soud naopak neshledal důvodnou polemiku žalobkyně týkající se nezákonnosti zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Podle soudu je v první řadě zcela bezpředmětná argumentace žalobkyně stran jejího jednání s Policií ČR – je třeba si uvědomit, že ve správním řízení v nyní projednávané věci nehrála Policie ČR vůbec žádnou procesní úlohu, řízení bylo zahájeno prvoinstančním orgánem (Ministerstvem vnitra ČR). Zejména však platí, že na zahájení řízení neshledal soud nic protiprávního. Jestliže správní orgán sezná, že jsou naplněny podmínky pro zahájení řízení z moci úřední (jejich naplnění přitom žalobkyně nijak nespornuje), pak je oprávněn (a také povinen) příslušné řízení zahájit.
13. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro procesní vadu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

14. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, jež měla ve věci plný úspěch. Žalobkyně byla ve věci zastoupena obecným zmocněncem a nedoložila výši svých hotových výdajů ani hotových výdajů zástupce, proto jí za použití § 64 s. ř. s. náleží ve smyslu ustanovení § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, náhrada dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu.

15. Žalobkyni náleží náhrada za jeden úkon podle ustanovení § 1 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 254/2015 Sb., kterým se rozumí sepsání žaloby, a za jeden úkon podle ustanovení § 1 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 254/2015 Sb. (účast na jednání před soudem).
16. Dle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. činí výše paušální náhrady za jeden úkon 300 Kč, v této věci tedy celkem 600 Kč. K této částce soud připočetl zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 3.000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč. Soud tudíž žalované uložil, aby žalobkyni na náhradě nákladů řízení zaplatila **4.600 Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 12. 2. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu